

VI SYMPOZJUM DLA KSIĘŻY REKOLEKCJONISTÓW OJCÓW DUCHOWNYCH I SPOWIEDNIKÓW

W dniach 25 - 29 stycznia 1993 roku odbyło się w Częstochowie na Jasnej Górze sympozjum zorganizowane przez Komisję Episkopatu d/s Duchowieństwa. Jego celem było podkreślenie wagi ciągłej formacji kapłańskiej. Formacja ta ma zmierzać do świętości. Szczególną pomocą służyła w tym Adhortacja Apostolska *pastores dabo vobis*.

W pierwszy dzień przed rozpoczęciem sympozjum odbyła się sesja diecezjalnych ojców duchownych. Przewodniczył jej bp P. Socha, który sygnalizował różne rozwiązania formacji ciągłej. Próbowano opracować także w oparciu o *Pastores dabo vobis* posłuszeństwo, ubóstwo, celibat kapłana diecezjalnego. Były to krótkie wypowiedzi panelowe. Na uwagę zasługuje wykład O. J. Augustyna: *O sposobie prowadzenia dialogu w kierownictwie duchowym*. Autor podkreślił, że jest ono dzieleniem się doświadczeniem duchowym i dlatego wymaga modlitwy, szacunku dla działania Bożego i człowieka. Szczególnie zaznaczył, że spowiednik-kierownik duchowy ma słuchać penitenta, aby on wypowiedział swoje uczucia i wziął za siebie odpowiedzialność. Penitent, aby był zrozumiany, często potrzebuje pytań. Zawsze wymaga wiary, modlitwy i świadectwa, iż Bóg działa.

Spotkanie rozpoczęło się 25 stycznia Liturgią Nieszporów i konferencją ascetyczną. Każdy wieczór miał podobny program. Oczywiście nie zabrakło Apelu Jasnogórskiego na zakończenie dnia. W każdy poranek była liturgia Jutrzn i medytacja. W programie każdego dnia były dwa wykłady i Eucharystia.

Przejdźmy do wykładów, które z Eucharystią w centrum stanowiły istotę spotkań. Dnia 26 stycznia wygłoszono dwa wykłady. Pierwszy na temat: *Ubóstwo kapłańskie w kontekście zmaterializowanego świata* — ks. dra J. Jakubczyka. Ukazał on szereg dokumentów — począwszy od Pisma św., które mówią o ubóstwie. Zakończył praktycz-

nymi przykładami z życia kapłanów troszczących się o ubogich. W dyskusji udział wzięło 10 kapłanów. Zwrócili uwagę, że nadeszły czasy większej troski o ubogich niż o ogromnie kosztowne kościoły-kolosy. Zwrócić należy uwagę na przyjęcia, jubileusze i uroczystości z przebogato zastawionym stołem. Kilku księży podjęło problem lęku kapłanów o starość. Pomocą stają się domy emerytów oraz troska biskupa i współbraci w kapłaństwie. Inni mówili o ubóstwie języka, ambicjach, żądaniach finansowych za posługi. Zasadniczym świadectwem wiarygodności Ewangelii jest ubogi kapłan — chyba wszyscy to podkreślali. Drugi wykład abpa H. Muszyńskiego — *Kapłaństwo jako wspólnota życia i posługi z Chrystusem*. Mówca rozpoczął od Ewangelii o powołaniu Apostołów, aby byli z Jezusem, ciągle przez Niego formowani. Wiąż z Jezusem — podkreślał arcybiskup — to uczestniczyć w życiu i czynach Chrystusa podejmując formację ludzką, chrześcijańską i kapłańską. Przez udział w życiu Mesjasza kapłan otrzymuje władzę prorocką, kultyczną i pasterską. To wymaga zawierzenia i całkowitego oddania miłości pasterskiej. Aby kapłan był żywym wzorem konieczne jest posłuszeństwo, ubóstwo i czystość. Po wykładzie rozpoczęła się dyskusja. Stawiano wiele pytań, gdyż mówca był członkiem rady synodu poświęconego formacji kapłańskiej, np. w trosce o konfratrów — jak przekazywać treści ubóstwa, posłuszeństwa i czystości ludowi kapłańskiemu? Jaki był udział laikatu w debacie synodalnej? Prelegent podkreślił, że laikat domagał się synodu o formacji kapłanów. Inne pytania dotyczyły niskiej liczby powołań, braku księży i możliwości przyjęcia święceń przez *virī probatī* — mężczyzn żonatych o głębokiej wierze, zdolnych podjęcia obowiązków kapłańskich? Świadectwo biskupów Wschodu o wierności Kościołowi w celibacie spowodowało, że dyskusji nie podjęto — zawierając sprawę powołań Duchowi Świętemu.

Dnia 27 stycznia ogłoszono także dwa wykłady na temat formacji. Bp St. Szymecki w referacie *Formacja ciągła kapłanów* — zwrócił uwagę na młodych kapłanów. Ukazał rolę struktur w formacji. Należą do nich: częste spotkania z odpowiednim programem, trwające nawet kilka dni, odpowiedni wykładowcy i konferencjoniści, którzy zdynamizują młodych kapłanów do miłości pasterskiej. W tym celu konieczne są domy formacyjne. Po wykładzie rozpoczęła się dyskusja. Wielu mówiło o roli proboszcza i dobrej atmosfery na plebanii w życiu młodego kapłana. Podkreślano również, że mimo wielu zajęć konieczna jest praca nad sobą, modlitwa i studium. Ważne jest także, jak przyjmą go wierni i jak poradzi sobie z samotnością.

W tym samym dniu miał miejsce także drugi wykład ks. dra Pawła Cieślika: *Czytanie, medytacja i głoszenie Słowa Bożego*. Słuchający, (lud Boży) — jak podaje Pismo — przyrzekali wierność Bogu wobec proroków, którzy czytali długo i dobitnie. Według prelegenta celem lektury Słowa Bożego była więc czytającego z Bogiem. Ostatecznie chodzi o to, by dać świadectwo, dążąc do świętości. Kapłan ma zatem zastępować Chrystusa — wzięwszy Księgę czytać, głosić — by Lud doprowadzić do poznania, modlitewnej zażyłości i życia z Chrystusem. Tyle wykładowca. W krótkiej dyskusji podkreślano potrzebę egzegetycznych opracowań i ogromną rolę czytania Pisma Świętego. W trzech panelach kapłani archidiecezji katowickiej poruszyli problem diecezjalności w świetle *Pastores dabo vobis*. Eucharystię wraz z homilią o ofierze sprawował bp W. Jędruszek.

Z Czech przybył 28 stycznia bp V. F. Lobkowicz, który celebrując Eucharystię dał świadectwo jej roli w życiu kapłana. Później wygłosił dwugodzinny wykład — *Eucharystia drogą duchowej formacji kapłana w świetle Pastores dabo vobis*. Prelegent w sposób prosty i serdeczny ukazał czym jest Msza św. i jakie etapy życia wymagają szczególnej formacji. Ostatni wykład sympozjum należał do abpa St. Nowaka — *Adhortacja Pastores dabo*

vobis w kontekście współczesnej formacji kapłana. Mówca podkreślił, że kapłan jest stale formowany przez Chrystusa. Ta formacja ma wymiar misyjny, aby w komunii z Jezusem stał się dynamicznym prorokiem. Formacja związana jest nie tylko z powołaniem do kapłaństwa ale i z powołaniem w kapłaństwie. W tym ostatnim istnieje ciągle wezwanie do nawrócenia, co jest konieczne w służebnym spełnianiu funkcji nauczania, kultu i pasterzowania. Ostatecznie chodzi o zjednoczenie z Chrystusem Głową i Pasterzem Kościoła, które doprowadzić może do dojrzałości ludzkiej, duchowej i duszpasterskiej we wspólnocie kapłańskiej. Krótka dyskusja zwróciła uwagę na źródło uświęcenia – Eucharystię, oraz obowiązek formacji w młodym, dojrzałym i starszym wieku.

Kapłani diecezji pelplińskiej przygotowali trzy wypowiedzi panelowe na temat: *Wspólnoty, ruchy i stowarzyszenia kapłańskie dzisiaj.* Do wspólnoty i ruchów należą Wspólnota Kapłanów Chrystusa Sługi związana z ruchem Światło – Życie, Focolare kapłańskie z ruchem Focolarini. Wspólnota Kapłańska z ruchem Rodzin Nazaretańskich oraz kapłanów charyzmatyków z ruchem Odnowy w Duchu Świętym. Natomiast stowarzyszeniem, które przetrwało do dzisiaj jest Unia Apostolska, która kładzie nacisk na indywidualną formację. Zwrócono uwagę na nieistniejące takie jak Sodalitas Ignacjana, Księża Adoratorzy, Unia Misyjna Kieru, Diecezjalne Kolo Prefektów. Istnieją obecnie stowarzyszenia, które są instytucjami świeckimi kapłanów: *Opus Dei* i Liga Księża Diecezjalnych Schoenstatt. Instytucje te w oparciu o rady ewangeliczne dążą do doskonałości i apostołują bez praktyki życia wspólnego. Opierają się na konstytucjach.

Na zakończenie Sympozjum (29 I) Mszy Świętej koncelebrowanej przewodniczył Nuncjusz Apostolski arbp St. Kowalczyk. W homilii ks. arbp zwrócił uwagę na bogactwo treści i metod duszpasterskich jakie daje nowa adhortacja papieska. Optymizmem napawa fakt, że konieczna jest ona szczególnie w naszej polskiej sytuacji. Pragnienia i oczekiwania wielu kapłanów spełniły się, bo pogłęбили spojrzenie na kapłaństwo przez *Pastores dabo vobis.*

Było to sympozjum przepełnione nie tylko referatami i dyskusjami, ale też medytacjami i modlitwą. To było ogromną radością dla kapłanów odjeżdżających z Jasnej Góry.

ks. Jan Nowak